

ת"פ 58352/07/19 - מדינת ישראל נגד דוד האיגמני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58352-07-19 מדינת ישראל נ' האיגמני

לפני כבוד השופטת דנה אמיר

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם דוד האיגמני

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד ליאור סלוצקר

ב"כ הנאשם: עו"ד שירה קידר

הנאשם התייצב

גזר דין

עיקרי הכרעת הדין

1. כמפורט בהכרעת הדין, לאחר שמיעת ראיות הורשע הנאשם בביצוע עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**). על פי הכרעת הדין, המאשימה הוכיחה כנדרש כי ביום 10.4.2018, בשעה 16:00 או בסמוך לכך, על רקע סכסוך בקשר לרכישת מגפי רוכבי אופנוע על ידי הנאשם מהמתלון, ומשסבר הנאשם כי רומה על ידי המתלון, איים הנאשם על המתלון בפגיעה שלא כדין בגופו, על מנת להפחידו או להקניטו, באמצעות הטלפון הנייד בו החזיק על המתלון בכך שאמר לו שהוא יודע היכן הוא מתגורר, וכי **"אתה לא יודע על מי נפלת ועם מי התעסקת אני אגיע אליך ואזיין אותך בתחת"**... **"אין בעיה לך למשטרה ואני כבר אטפל בך אל תדאג"**.

תמצית טיעוני המאשימה

2. ב"כ המאשימה הפנה לערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה וטען כי עוצמת הפגיעה בנסיבות מקרה זה היא בינונית. בטיעוניו ציין כי האיום נשמע על רקע סכסוך עסקי, ללא היכרות מוקדמת בין המתלון לנאשם, והפנה לעוצמת וחומרת האיומים. לצד זאת ציין כי המדובר באיום באמצעות מסרונים SMS וכי סמוך לאחריהם שלח הנאשם למתלון הודעת טקסט מתנצלת. בנסיבות המקרה עתר ב"כ המאשימה לקביעת מתחם ענישה בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות, הפנה לכך שהמאשימה עצמה לא הודיעה כי יתכן ותבקש

עונש של מאסר לנאשם וביקש שייגזר על הנאשם, שהוא ללא עבר פלילי, עונש של מאסר על תנאי בתחתית מתחם הענישה, לצד פיצוי והתחייבות שתשקף גם את המניע הכלכלי בבסיס העבירה. ב"כ המאשימה ציין שאינו עותר להטלת קנס לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם.

3. ב"כ המאשימה התנגד לביטול הרשעת הנאשם מכוח טענה שנשמעה/נרמזה מפי ההגנה לפיה התיק הנדון היה יכול להסתיים בהליך של הסדר מותנה. בהקשר זה הפנה לכך שלקראת סיום ההליך ניסיתי לקדם אפשרות לסיום התיק בהסדר מותנה אך הנאשם סירב לכך, הדגיש את החריגות של ביטול הרשעה, וטען שהנאשם לא נטל אחריות ולא הביע חרטה, ומשמיעת עדותו עולה שהוא מחזיק עמדות הנותנות לגיטימציה להתנהגות עובר חוק. עוד ציין שהנאשם לא חסך מזמנו של בית המשפט ולא את עדות המתלונן. ב"כ המאשימה אף טען כי נסיבות המקרה אינן קרובות לאותן נסיבות מקלות המאפשרות את ביטול ההרשעה. בהקשר זה הפנה לכך שטענת ההגנה לתחולת סייג זוטי דברים נדחתה, ציין כי בעת שקילת עתירה לביטול הרשעה על בית המשפט לאזן בין חומרת המעשים והעבירות לבין החשש לפגיעה ממשית וקונקרטיית בנאשם מההרשעה, וטען שלא הוצגה כל תשתית ראייתית על ידי ההגנה לפגיעה כאמור.

תמצית טיעוני ב"כ הנאשם

4. ב"כ הנאשם קבלה על כך טענת המאשימה לפיה המקרה הנדון מלמד על פגיעה בינונית בערכים המוגנים, וטענה שנסיבותיו מתאימות להליך של הסדר מותנה כפי שציינה המאשימה בשלב מאוחר של התיק, במהלך פרשת ההגנה, ולא בכדי לא כלל כתב האישום עתירה לעונש מאסר. עוד ציינה שהוצע לנאשם הסדר מותנה בתחילת ההליך. לטענתה, המדובר במקרה שנסיבותיו קלות וזכותו של הנאשם לבחור לנהל הוכחות ולעמוד על חפותו. ב"כ הנאשם שבה והדגישה שהנאשם אינו מודה בביצוע העבירה, אף לאחר הכרעת הדין, והיא אינה מבקשת שתיבחן האפשרות לסיים את ההליך במסגרת הסדר מותנה ועתירתה היא שהרשעתו תבוטל מכוח הגנה מן הצדק והפנתה לפסיקה. בהקשר זה טענה שסוג העבירה מאפשר את ביטול ההרשעה, והפנתה לפסיקת בית המשפט העליון ופסיקה נוספת בה נקבע כי קבלת טענת הגנה מן הצדק יכולה להביא לסעד מתון של הקלה בענישה תוך חריגה ממתחם העונש ההולם.

5. הסנגורית ציינה שהנאשם ללא עבר פלילי, בן 55, התנצל מיד לאחר האירוע, והפנתה לחלופי הזמן מאז ביצוע העבירה, מעל ארבע שנים. בנוסף, הפנתה לנ/3 המסמך הרפואי המעיד על קיומה של בעיית התנהגות לנאשם. עוד פירטה שהנאשם רווק ללא משפחה, מעדיף להתבודד, חי עם כלביו ומאלף אותם, ולדבריה אדם יוצא דופן ורגיש. לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם נפגע לאורך חייו בשל מראהו החיצוני, זו תחושתו הסובייקטיבית, והמתלונן אף אמר שהנאשם נראה כעבריון. עוד לטענתה, הותרת הרשעת הנאשם על כנה תביא לפגיעה בדימויו העצמי בנסיבותיו ועל כן יש לבטל את הרשעתו.

6. לאחר הטיעון לעונש ועובר למתן גזר הדין הגישה הסנגורית לתיק בקשת הבהרה והשלמת טיעון, ובה ציינה כי ההגנה עותרת במקרה זה לאי הרשעה כחלק ממתחם הענישה על פי המודל המוצע במאמרם של ד"ר שי וזנר ועו"ד משה קשלס "**ביטול הרשעה לאור תיקון 113 לחוק העונשין - משיח של חסד לשיח של מידתיות**", הסנגור 257 עמ' 4 (19.5.2021). לטענתה, בקביעה כאמור יהיה כדי לשקף את העובדה שגם המאשימה ובית המשפט סברו

שהתיק מתאים לסיום בהסדר מותנה לאורך ההליך, תוך שצינה הנאשם עמד בתנאים לכך, למעט העובדה שלא הודה בעבירה, כשלטענתה המדובר בעבירה שבנסיבותיה בוצעה ברף הנמוך ביותר של המדרג הפלילי עד כדי קירבה לסייג זוטי דברים, לא קדם למעשה הנאשם תכנון, לא נגרם למתלונן נזק והנאשם סובל מבעיה נפשית רגשית מסוימת.

7. לטענתה, בעת קביעת ענישת הנאשם בגדרי מתחם הענישה לו עתרה יש להורות על ביטול הרשעתו, משהרשעתו, על שלל הסנקציות לצידה, תהווה עונש חמור מידי שאינו מקיים את עיקרון הענישה. בהקשר זה ציינה כי הרשעה נרשמת במרשם הפלילי ומכתימה את הנאשם בסטיגמת העברין למשך שנים רבות, ובמקרה הנדון, בו לטענתה נפגע הנאשם מדברי המתלונן לפיהם הוא נראה כעברין, תתווסף לנראותו הנטענת חטוטר בדמות הרשעה פלילית. לטענתה, המקרה הנדון הוא אפיזודה חד פעמית שאינה מאפיינת את אישיותו של הנאשם ואורחות חייו, ומההרשעה תיגרם פגיעה לדימויו העצמי המהווה טעם לאי הרשעה, וכי האיזון בין חומרת העבירה בנסיבותיה אל מול נסיבות הנאשם צריך להביא לביטול הרשעתו.

דבר הנאשם

8. הנאשם ציין את גילו, כי מעולם לא הסתבך עם המשטרה וכי **"התעצבן"** כי המתלונן **"עבד"** עליו. לדבריו **"קיללתי ואמרתי את מה שאמרתי ומבחינתי זה נגמר והסתיים, ברגע שנרגעתי אין לי שום עניין איתו, זה לא מעניין אותי, עברו הרבה שנים וזה עבר וחלף ואני שכחתי מזה"**. לדבריו, שנות ניהול המשפט הן עונש בפני עצמו.

העתירה לביטול ההרשעה ומתחם העונש ההולם

9. טרם דיון בעתירת ההגנה לביטול הרשעת הנאשם, המבוססת על טענתה לפיה ראוי במקרה זה לקבוע בתחתית מתחם הענישה אי הרשעה, יפורטו הרקע והנסיבות הצריכות לעניין במקרה זה.

10. במקרה הנדון הורשע הנאשם בביצוע עבירת איומים בשל דבריו למתלונן, על רקע סכסוך הנוגע לרכישת מגפי רוכבי אופנוע על ידו ותחושתו כי רומה, לפיהם הוא יודע היכן מתגורר המתלונן, וכי **"אתה לא יודע על מי נפלת ועם מי התעסקת אני אגיע אליך ואזיין אותך בתחת"**... **"אין בעיה לך למשטרה ואני כבר אטפל בך אל תדאג"**. הנאשם הודה באמירת הדברים ואף התנצל בפני המתלונן עוד באותו ערב בהודעת SMS, וכן הביע צער על אמירתם בחקירתו, אך לא הודה בביצוע העבירה ואף סירב להצעה להעברת עניינו למסלול של הסדר מותנה (המחייב הודייה), הן בתחילת ההליך (על פי דברי הסנגורית), הן סמוך לסיומו - על פי הצעתי.

11. בהכרעת הדין מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו וקבעתי כי יסודות עבירת האיומים מתקיימים המקרה זה, וכי בדבריו איים בפגיעה שלא כדין בגופו של המתלונן על מנת להפחידו או להקניטו. כן קבעתי כי אין בכך שהנאשם סבר שרומה על ידי המתלונן (וגם אם היה נקבע כי רומה הלכה למעשה) כדי לאיין את העבירה. באופן דומה, לא מצאתי שיש בכך שהנאשם לא ידע מהו מקום מגוריו האמיתי של המתלונן כדי לאיין את ביצוע העבירה על ידו. בנוסף קבעתי כי גרסת הנאשם לפיה הדברים שיוחסו לו, אשר לא הוכחו על ידו, אינם בגדר איום, וכל שהתכוון בעת

אמירתם הוא שיתלונן כנגד המתלונן במשטרה אינה מתקבלת והיא גרסה מיתממת. עוד קבעתי שלא די בכך שהנאשם היה נסער בעת אמירת הדברים ואף לצד המסמך הרפואי המציין, בין היתר, שהנאשם סובל מבעיות התנהגות (נ/3), כדי להביא לקביעה שקם ספק בקשר לקיומו של היסוד הנפשי הנדרש להרשעה.

12. בהכרעת הדין אף דחיתי את טענת ההגנה לתחולתו של סייג זוטרי דברים לאחר בחינת המקרה המבחנים הידועים לתחולת הסייג, הגם שהנאשם אף התנצל עוד באותו ערב בפני המתלונן ואף הביע צער על דבריו בעת חקירתו במשטרה. נקבע כי גם בנסיבות המקרה הכוללות, באופן ברור, אין מקום לקביעה לפיה לעבירה בנסיבותיה מתאים הכלל של העדר עניין לציבור, ואף לא נקבע כי מתקיימת קרבה לסייג. במסגרת הכרעת הדין נתתי דעתי גם לקיומו של מחדל חקירה, משקיימות הודעות קוליות של המתלונן לנאשם שלא נבחנו, וקבעתי שאין המדובר במחדל המביא לקיפוח הגנת הנאשם, בשים לב לכך שהנאשם לא מסר כל פרט בנוגע לאותן הודעות חסרות שיש בו כדי להקים ספק סביר בביצוע העבירה על ידו, או המלמד שאיום בעצמו על ידי המתלונן, הגם שניתנה לו הזדמנות לפרט מה נאמר בהודעות החסרות.

13. הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע עבירת האיומים הם שלווה נפשו ובטחונו של המתלונן. לצד מלל האיום אינו משתמע לשתי פנים במקרה זה ומצוי ברף חומרה לא מבוטל, ולכך שהאיום במקרה זה נשמע על רקע סכסוך עסקי וללא היכרות מוקדמת, בעת בחינת נסיבות ביצוע העבירות, ובאופן ממתן, יש לשקול את העובדה שהאיום בוצע על ידי הנאשם במסרונים SMS, ללא תכנון, ועל רקע תחושתו כי רומה על ידי המתלונן, וכן כי הנאשם התנצל בסמוך לביצוע האיומים והוא סובל מבעיות התנהגות על פי נ/3. כשאלה הן הנסיבות, מסקנתי היא שהמדובר במידת פגיעה נמוכה יחסית בערכים המוגנים מביצוע העבירה על ידי הנאשם, ויש טעם בטענת הסנגורית לפיה דומה שזו הייתה גם עמדת המאשימה עת הציעה לנאשם הסדר מותנה, ואף לא הודיעה כי יתכן ותעתור לעונש מאסר לנאשם בעת שהגישה את כתב האישום, כששקלה גם את נסיבותיו הקונקרטיות.

14. בחנתי את עתירת ההגנה לבטל את הרשעת הנאשם תוך קביעת תחתית מתחם הענישה על אי הרשעה לאור מידת הפגיעה הנמוכה בערכים המוגנים ממעשי הנאשם ואף מטעמי הגנה מן הצדק, אך לא מצאתי לקבלה. זאת אף לאחר שעיינתי במודל המוצע אליו הפנתה בהשלמת הטיעון, המפורט במאמרם של ד"ר שי וזנר ועו"ד משה קשלס **"ביטול הרשעה לאור תיקון 113 לחוק העונשין - משיח של חסד לשיח של מידתיות"**, הסנגור 257 עמ' 4 (19.5.2021) ובפסיקה אליה הפנתה. סוגיית ביטול/אי הרשעה כחלק ממתחם העונש ההולם נדונה ונדחתה בהחלטות בית המשפט העליון באוזניו הושמעו טיעונים דומים לאלה שהועלו במאמר ולפני (ראו רע"פ 547/21 סיטניק נ' מדינת ישראל (17.3.2021) ורע"פ 3195/19 אגוזי נ' מדינת ישראל (4.7.2019) (להלן: רע"פ אגוזי). ברע"פ אגוזי הפנה והבהיר כב' השופט קרא כי אי הרשעה היא שאלה עצמאית ונפרדת הנדונה בהתאם לתנאי **הלכת כתב** (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: **הלכת כתב**)), והיא אינה עונש ואיננה חלק ממתחם הענישה:

"אי-הרשעה אינה עונש. האפשרות להימנע מהרשעה אינה מנויה בפרק ו' לחוק העונשין, שכותרתו "דרכי ענישה" אלא בחוק סדר הדין הפלילי. השיקול המרכזי המנחה את בית המשפט בהחלטה שלא להרשיע את הנאשם הוא יחס בלתי מידתי בין התועלת שבהרשעת הנאשם לבין הנזק שעתידי להיגרם לו כתוצאה מכך. שיקול זה אינו חלק ממערך השיקולים המנחה את השופט בקביעת מתחם העונש ההולם." (יניב ואקי ויורם רבין "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על

העתידי לבוא" הפרקליט נב 413, 428 (2013).

15. כשאלה הם פני הדברים, והגם שבפסיקת בית המשפט העליון נקבע שיכול ושיקולי הגנה מן הצדק יילקחו בחשבון בעת קביעת מתחם הענישה (7621/14 **גוטסדינר נ' מדינת ישראל** (1.3.2021), אין בכך שהוצע לנאשם הליך של הסדר מותנה, המהווה אינדיקציה לכך שניתן היה לסיים את ההליך ללא הרשעת הנאשם (לו סרב משעמד ועומד על כך שלא ביצע עבירה), כדי להביא לקביעת תחתית מתחם הענישה על אי הרשעה, שכלל אינה חלק מדרכי הענישה כאמור, לא מטעמי הגנה מן הצדק ולא בכלל.

16. שאלת ביטול ההרשעה נבחנת במחוזותינו על פי הכללים שנקבעו **בהלכת כתב** ולפיהם יש לבחון הצטרבותם של שני תנאים עיקריים: האחד, האם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. השני, האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בעתידו או בשיקומו של הנאשם. אי הרשעה היא החריג לכלל לפיו משהוכח ביצוע העבירה יורשע הנאשם, וטרם החלטה סופית יש לאזן, בסוג של מקבילית כוחות, את הנזק הקונקרטי הנטען לנאשם וסוגו אל מול סוג העבירה שבביצועה הורשע הנאשם ונסיבותיה, ולבחון האם מתקיים יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרת העבירה באופן המצדיק את ביטול ההרשעה. ככל שמעשי העבירה חמורים יותר כך נדרשת פגיעה קונקרטית ומוחשית יותר ולהיפך (כפי שהפנתה הסנגורית עפ"ג (ב"ש) 27326-12-21 **קזר נ' מדינת ישראל** (9.3.2022); עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 **אבו מדיעם נ' מדינת ישראל** (20.12.2020)). מבחינת הפסיקה עולה שקיימים מקרים בהם אף ביסס בית המשפט החלטתו להימנע מהרשעת הנאשם על שיקולי הגנה מן הצדק, ואף מבלי שהוכח בפניו נזק קונקרטי וברור לעתידו ושיקומו של הנאשם. בעפ"ג (מרכז) 44065-04-12 **מדינת ישראל נ' דאנו** אף נקבע כי מקום שבו נאשם צפוי למאסר צופה פני עתיד, הקלה מטעמי הגנה מן הצדק יכולה להיעשות בדרך של הגמשת התנאים לביטול ההרשעה.

17. מבחינת הפסיקה אליה הפנתה הסנגורית עולה כי קיימים מקרים בהם ניתן על ידי בתי המשפט משקל לשיקולים הנוגעים למגעים לעריכת הסדר מותנה שלא יצאו אל הפועל, ולשיקולי צדק נוספים, בעת הכרעה בסוגיית ההרשעה (מבלי שנקבעה תחתית מתחם הענישה על אי הרשעה). מעין בפסיקה אף עולה כי כל מקרה נבחן בהקשר זה על פי נסיבותיו (ראו ת"פ (ת"א) 37388-12-17 **מדינת ישראל נ' מזרחי** (12.2.2021) שם ציין השופט מסארווה כי ההסדר המותנה לא צלח "**מסיבות שאין קשורות בעמדתה הערכית**" של הנאשמת; ת"פ (ת"א) 19039-11-19 **מדינת ישראל נ' אוחנה** (5.1.2021); ת"פ (מחוזי - ב"ש) 21647-06-20 **מדינת ישראל נ' כהן ואח'** (4.7.2021) בו דובר על מחדלי מאשימה ותיקון משמעותי בכתב האישום באופן שיכול היה לאפשר סיום ההליך בכופר; ת"פ (ת"א) 21647-06-20 **מדינת ישראל נ' רוולסצ'י** (7.4.2022) שם נדון סירוב המדינה לערוך הסדר מותנה ואכיפה בדרנית).

18. כפי שעולה מהגיונם של דברים ואף מנימוקי בתי המשפט בפסיקה אליה הפנתה ההגנה אשר צוטטה לעיל, המנמקת ומבהירה מדוע בכל מקרה קונקרטי נמנע בית המשפט מהרשעת הנאשם, וודאי שאין מקום לקביעה אוטומטית וגורפת לפיה בכל מקרה בו ניתנה לנאשם הזדמנות לערוך הסדר מותנה וגם אם סירב לכך, נכון שלא להרשיעו מטעמי הגנה מן הצדק או מכל טעם אחר. קביעה מסוג זה אינה עולה בקנה אחד עם הרציונל שבסיס מוסד ההסדרים המותנים, המותנה בהודיית הנאשם וקיום תנאי ההסדר, ואף עלולה להוות תמריץ שלילי לעריכתו מצד שני הצדדים, ובכך לסכל את מטרתו ולהביא לפגיעה באינטרס הציבורי בכללותו.

19. וביחס לעניינו הקונקרטי של הנאשם: לאחר בחינת הנסיבות, ומבלי להתעלם ממאפייני הנאשם, ובכללן היותו סובל מבעיית התנהגות והנסיבות כולן, מסקנתי היא כי אין להיעתר לעתירה לביטול הרשעתו מטעמי הגנה מן הצדק. כפי שעולה מלשון סעיף 67ב לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, הודיית הנאשם בביצוע העבירה מהווה תנאי ראשוני ובסיסי לעריכת הסדר מותנה ומאפשרת לנאשם לפסוע בנתיב ההסדר, וכשלעצמה באופן אינהרנטי, מביאה לריכוך הנסיבות. גם לפי תנאי **הלכת כתב**, בין שיקולי השיקום שעל בית המשפט לשקול בעת החלטה בעתירה לאי הרשעה נמצאת השאלה האם נוטל הנאשם אחריות לביצוע העבירה ומתחרט על ביצועה.

20. כשאלה הם פני הדברים, קבלת טענה לפיה רק בשל העובדה שהוצע לנאשם הסדר מותנה בתחילת ההליך ועלתה אפשרות סיום ההליך בהסדר מותנה גם בסופו (להן סרב משטען שאין במעשיו אותם אישור כדי להקים עבירה) קמה לו הגנה מן הצדק המצדיקה את אי הרשעתו, אינה עולה בקנה אחד עם הרציונל שבסיס מוסד ההסדר המותנה ועם הרציונל בבסיסה של אי הרשעה. וממה נפשך, כיצד יכול בית המשפט להשתכנע שהמדובר באירוע חריג בנוף חייו של הנאשם, כשהנאשם כלל אינו מבין ומכיר בפסול שבמעשה ובכך שהמדובר בעבירה פלילית. חשיבות הכרת נאשם בפסול שבמעשיו ברורה, ויתרה מכך, יש בה אף כדי להשפיע על סוג העונש שנוכח לגזור על נאשם במקרה נתון. כשנאשם אינו מבין את הפסול שבמעשים וטוען שלא ביצע כל עבירה כמו בעניינו, קיימת חשיבות רבה ויתרה בהטלת ענישה צופה פני עתיד בין רכיבי הענישה בעניינו, תוך תקווה שתשמש תמרור אזהרה עבורו מפני התנהלות דומה בעתיד. כידוע, עונש מסוג זה לא ניתן להטיל לצד אי הרשעה.

21. במקרה הנדון, גם אם ניתן להגמיש במידה מתאימה את הדרישה לנזק קונקרטי על פי **הלכת כתב** תוך איזונה בסוג של מקבילית כוחות מול מידת חומרת העבירה שהיא נמוכה בנסיבות, תוך שקילת הנזק הנטען לדימויו העצמי של הנאשם ונסיבותיו האישיות, ובכללן העדרו של עבר פלילי, גילו ומצבו המשפחתי, העובדה שהוא סובל מבעיות התנהגותיות ומתן משקל לטענתו לפיה הוא "בעל חזות עבריינית" (כשזו כלל איננה התרשמותי ממראהו) - אינני מוצאת כי מתקיימים התנאים לביטול ההרשעה. לא השתכנעתי כי די בנזק הנטען, ואף לא כי הנזק לדימויו העצמי של הנאשם מההרשעה בנסיבותיו שונה מזה שעלול להיגרם לדימויו העצמי של כל נאשם אחר. יתרה מכך כאמור, להשקפתי כאמור מקום בו לא נטל הנאשם אחריות לביצוע העבירה אף קיימת חשיבות רבה להטלת ענישה צופה פני עתיד במקרה זה, אותה לא ניתן לגזור מבלי להרשיעו. אבהיר לסיום, כפי שצוין בהכרעת הדין, להשקפתי במקרה זה בבירור לא קמה הגנת זוטי דברים, ואף לא נקבעה קרבה לסייג.

22. מכל הנימוקים שלעיל, העתירה לביטול ההרשעה נדחת.

23. **בכל הנוגע למתחם העונש ההולם:** מבחינת הענישה הנוהגת עולה כי בסוג זה של עבירה ובנסיבות דומות נקבע באופן תדיר מתחם ענישה שבין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בפועל אותם ניתן לרצות בעבודות שירות, (ראו והשוו לשם הדוגמא, בשינויים המחויבים: ת"פ (קריות) 79660-01-19 **מדינת ישראל נ' פלוני** (20.05.21), ת"פ (רמלה) 7705-03-18 **מדינת ישראל נ' סולימן אמסעאד** (25.02.20), ת"פ (טבריה) 42312-06-15 **מדינת ישראל נ' דוד לוי** (21.01.2016)). זהו המתחם לו עתרה המאשימה, ואני מאמצת אותו בעניינו של הנאשם.

העונש הקונקרטי לנאשם

24. נסיבות הנאשם אינן מצדיקות חריגה לקולא או לחומרה ממתחם הענישה שנקבע. בשים לב לנסיבותיו הכוללות, גילו, 55, ומאפייניו, וביניהם העובדה שאינו נשוי או בעל משפחה, חי עם כלביו, סובל מבעיות התנהגות (נ/3) ונעדר עבר הפלילי, והגם שלא הודה בביצוע העבירה ולא חסך את עדות המתלונן, עונשו של הנאשם ימוקם בתחתית מתחם הענישה, לצד פיצוי למתלונן והתחייבות ומבלי שייגזר עליו קנס, כפי עתירת המאשימה.

25. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך חודשיים לתקופה של שלוש שנים, והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירת איומים.

ב. הנאשם יצהיר על התחייבות בסך 500 ₪ להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע העבירה בה הורשע.

ג. פיצוי למתלונן, שפרטיו יועברו למזכירות על ידי המאשימה, בסך 100 ₪, אשר ישולם עד ליום 20.7.2022.

ניתן צו כללי למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך ארבעים וחמישה יום מהיום.

ניתן היום, י"ג תמוז תשפ"ב, 12 יולי 2022, במעמד הצדדים.